

KDYŽ SVĚTLO NA KONCI TUNELU JE BLÍZKO

Rozhovor s ředitelem Nemocnice Kyjov pro Týdeník Slovácko

Okres Hodonín patřil na jihu Moravy k regionům nejvíce zasaženým koronavirovou epidemií. Od poloviny března 2020 do konce letošního května hygienici na Hodonínsku evidovali bezmála 22 tisíc případů onemocnění Covid-19. Stovky lidí byly kvůli závažnému průběhu hospitalizovány v Nemocnici Kyjov, v jejímž čele stojí Lubomír Wenzl.

Pane řediteli, jak vypadal uplynulý rok očima zdravotníků?

Byl neskutečně obtížný. V souvislosti s covidem vzrostly zejména požadavky na zajištění urgentní péče. Například počet pacientů vyžadujících resuscitaci byl takový, že kapacitu ARO jsme byli nuceni ztrojnásobit – z 6 na 18 lůžek. Když se jedno lůžko uvolnilo, bohužel často proto, že pacient zemřel, místo během chvíle obsadil další člověk s podobnými příznaky. Nebralo to konce. Zdravotníci byli nesmírně unaveni. Fyzicky, kvůli nezbytným přesčasům, ale taky psychicky – úmrtnost zejména u starších ročníků byla vysoká.

Jaká v těch exponovaných měsících byla role vedení nemocnice?

Hlavním úkolem bylo plánování chodu nemocnice tak, aby klíčové odbornosti byly zachovány, systém zdravotní péče nezkolaboval a bylo možné poskytovat akutní péči. Současně bylo třeba operativně reagovat na vývoj epidemie. Když zůstaneme u oddělení ARO, tak s trojnásobným navýšením kapacity bylo nutné i personální posílení. O to se postaraly sestry z jiných pracovišť, zejména z interní či chirurgické jednotky intenzivní péče. Pak ale sestřičky pro změnu chyběly tam, takže to byla každodenní skládanka puzzle, ve které pořad některé dílky scházely a my je ne a ne najít. V případě lékařů byla zastupitelnost ještě složitější. Někteří z nich trávili ve službě 24 hodin, následovalo necelých 24 hodin odpočinku a opět celodenní služba. Teď s odstupem času jen žasnu, jak to naši lidé vůbec dokázali zvládnout. Smekám před jejich nasazením a znovu za ně moc děkuju.

Potýkali jste se i s nákazou v řadách personálu?

Samozřejmě. Nicméně případů, kdy by se zaměstnanci nemocnice nakazili od některého z pacientů, bylo vzhledem k přijatým opatřením minimum, alespoň dle našich zjištění. Většinou si lékaři, sestřičky či pomocný personál nákazu přinesli zvenčí. Největší nemocnost jsme evidovali na přelomu loňského října a listopadu, kdy v pracovní neschopnosti skončilo 105 lidí. Bylo to období, kdy jsme se dostali za hranici kapacit a já nespal z obav před tím, co přinese nadcházející den.

Jak důležité pro kyjovskou nemocnici bylo zapojení dobrovolníků a studentů zdravotnických oborů?

Jejich angažování bylo klíčové, bez nich bychom chod nemocnice v nastaveném rozsahu jen stěží udrželi. A nejsou to jen dobrovolníci, ale taky hasiči, kterým patří obrovský dík. Od začátku letošního roku do poloviny května se jich v kyjovské nemocnici vystříдалo skoro 40. Byli to profesionálové, kteří zajišťovali hlavně práci sanitářů. Pacienty převáželi, případně pomáhali sestřičkám s jejich manipulací. Jednu dobu nám vypomáhali i vojáci. Velkým přínosem byli studenti medicíny. Zejména absolventi vyšších ročníků se stali takřka plnohodnotnými členy týmu. Nepřeháním. Někteří z nich zapadli do kolektivu tak znamenitě, že po ukončení studia plánují nastoupit do Nemocnice Kyjov na plný úvazek. Z toho mám velkou radost.

Zmínil jste personál. Kolik v kyjovské nemocnici chybí lékařů a sester?

Přestože se nám vloni podařilo lékařský tým zčásti posílit, v případě některých odborností se dlouhodobě potýkáme s nedostatkem kvalifikovaných pracovníků. Jde například o neurologii, internu, infekční oddělení a nově ARO. V případě sestřiček a ošetrovatelského personálu je stav „na hraně“. Jsem přesvědčen, že Nemocnice Kyjov je kvalitním zaměstnavatelem, vlastně tím vůbec největším v okrese Hodonín. Náš tým čítá zhruba 1100 lidí.

Od března nemocnice provozuje také očkovací centrum. Jaký je o očkování zájem?

Navzdory určité skepsi ve společnosti je zájem o očkování slušný. Během tří měsíců jsme aplikovali více než 20 tisíc dávek. Kapacita se ustálila na 700 naočkovaných denně. S klesající věkovou strukturou zájem mírně klesá, současně roste počet případů, kdy se lidé bez předchozí omluvy k očkování nedostaví. A to je komplikace, po níž následuje hektický kolotoč telefonátů, kdy pracovníci centra narychlo shánějí náhradníky. Vakcíny totiž mají velmi omezenou lhůtu spotřeby. Zatím se ale nestalo, že bychom byť jedinou dávku museli vyhodit proto, že jsme pro ni neměli uplatnění. Zaměstnanci centra, složení z personálu nemocnice, dobrovolníků a hasičů, odvádějí skvělou práci. A jsem rád, že to vnímá i veřejnost – na Očkovací centrum v Kyjově slychávám jen pozitivní ohlasy.

Jak dlouho bude očkovací centrum v provozu?

Očekáváme, že v prostorách Městského kulturního střediska budeme fungovat zhruba do konce srpna. Pak bychom proces očkování nejspíš přesunuli do areálu nemocnice. Uvidíme podle situace. Těší mě, že se do očkování ve svých ambulancích zapojili i praktičtí lékaři, celý průběh to urychluje.

Během epidemie byly výrazně omezeny plánované operace. Už se Vám je podařilo obnovit?

Momentálně (na začátku června, pozn. redakce) jsme zhruba na 80 procentech výkonu před koronakrizí. Jednou z příčin je i to, že navzdory lepší situaci v regionu máme z technických důvodů prozatím nižší kapacitu chirurgické JIP. Při plánování operativy se primárně zaměřujeme na případy, které nesnesou odkladu a pacientům působí značné bolesti, jako jsou třeba operace žlučnicků nebo třeba kyčlí. Největší zpoždění jsme nabrali na ortopedickém oddělení, kde jsme zhruba rok a půl ve skluzu. I to je důsledek epidemie, se kterým se musíme poprat. Důležité je, že po řadě černých měsíců už zase vidíme světlo na konci tunelu.